

HABRUTA NIGHT

BKLYN: MONDAY

8•12•19 | 8 PM

@ SHAARE ZION

DEAL: TUESDAY

8•13•19 | 8 PM

@ DEAL SHUL

**Tonight's learning is dedicated
L'Refuah Shelema Refael David Ben Claudie**

Reproduced by Habruta Night Booklet with permission of the
copyright holders, ArtScroll / Mesorah Publications, Ltd.

Design: mdkgraphicdesign@gmail.com

“

Week 26

Topic:

**TOPIC DISCUSSION טו באב AND THE 4TH
BERACHA OF BIRKAT HAMAZON**

”

QUESTIONS

What makes this coming Friday (15th of Av), one of the greatest days of the year?

If one is not sure if he said Birkat Hamazon, must he repeat it?

Is there a difference between men and women?

משנה תענית דף כו:

עליה: שאיין שכולן שאלות זו מוז אפילו עשירות כדי שלא לבייש כו': מענין טבילה. קודם שלגטוס לפי שאין כל אחת נקיאה נחצרתה שמא גדה היטה: וחולות. כמו למול במחולות (שופטים כו): במלך שלמה. צמולך שהשלוט שלו: אמו. כנסת ישראל: זה מתן תורה. יום הכפורים שניתנו צו לותות האחרונות: ¹⁷ צמ' כ"ז זמן שמתפללין. דהיינו שמתים ומנמה ונעילה: (ג) יש מהן ארבעה פעמים

אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיוה"כ שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין שלא לבייש את מי שאין לו (א) כל הכלים מעונין טבילה ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים ומה היו אומרות בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך אל תתן עיניך בנוי תן עיניך במשפחה שקר החן והבל היופי אשה יראת ה' היא תתהלל ואומר (ב) תנו לה מפרי ידיה ויהללוה בשערים מעשיה וכן הוא אומר (ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעמרה שעמרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו ביום חתונתו זה מתן תורה וביום שמחת לבו זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו: ¹⁸ בשלשה

The Mishnah concludes with a discussion of festive days:

לא היו ימים טובים לישראל — **Rabban Shimon ben Gamliel said: Israel had no days as festive as the Fifteenth of Av and Yom Kippur** — **שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין** — **when the maidens of Jerusalem would go out dressed in white garments that were borrowed, את לבייש** — **so as not to embarrass one who had none.** ^[16] **כל הכלים טעונין טבילה** ^[17] — **All the garments worn on these occasions required immersion in a mikveh.** ^[17] **ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים** — **The maidens of Jerusalem would go out and dance in the vineyards.** ^[18] **ומה היו אומרות** — **And what would they say? עיניך** — **Young man, raise your eyes בורר לך** — **and see what you choose for yourself.** אל — **pay attention to family.** — **תן עיניך במשפחה** — **Do not pay attention to beauty, שקר החן והבל היופי** — **Grace is false and beauty is vain,** — **אשה יראת ה' היא תתהלל** — **a woman who fears HASHEM she should be praised.** ^[19] **ותנו לה מפרי ידיה ויהללוה** — **And the next verse says: Give her the fruits of her hands, and let her be praised in the cities with her deeds.** ^[20]

Rabban Shimon ben Gamliel expounds a related verse:

— **Go forth and gaze, O daughters of Zion, upon King Solomon ביום אמו ביום** — **Similarly, it says elsewhere:** ^[21] **בצטרה שעטרה-לו אמו ביום** — **adorned with the crown his mother made him on the day of his wedding and on the day of his heart's joy.** Rabban Shimon ben Gamliel expounds this verse as an allegory, in which “King Solomon” is taken as an allusion to God ^[22] and “his mother” as a reference to Israel: ^[23] **ביום חתנתו** — **The phrase, on the day of His wedding, is a reference to the day of the giving of the Torah.** ^[24] **זה** — **וביום שמחת לבו** — **The phrase, and on the day of His heart's joy, is a reference to the building of the Holy Temple** ^[25] — **שיבנה במהרה בימינו** — **may it be built speedily in our days!**

גמרא דף ל:

The Gemara asks:

מאי דרוש — **What verse was interpreted** as implying permission for subsequent generations to offer their children in marriage to members of the tribe of Benjamin?

The Gemara answers:

אמר רב — **Rav said:** „ממנו״ — The oath-takers had said specifically, *From among us*, implying: **ולא מבנינו** — **but not from among our children.** ^[17]

The Gemara offers a third explanation:

אמר רב יוחנן — **Rabbah bar bar Chana (said) in the name of Rav Yochanan:** יום שקלו בו מתי מדבר — **The fifteenth of Av was the day on which those destined to die in the wilderness finished dying.** ^[18] דאמר מר — **For Mar said:** עד שלא שנתאמר — **So long as those destined to die in the wilderness were not finished dying, שנתאמר** ^[19] — **there was no Divine communication with Moses.** ^[19] לא היה דבור עם משה — **For it is stated:** ^[20] „ויהי כאשר-תמו כל-אנשי המלחמה למוות . . . וידבר ה' אלי״ — **And it was when all the men of war ceased dying . . . HASHEM spoke to me . . . Only then was the Divine communication restored to me.** ^[21]

A fourth explanation for the day's festive nature is offered:

אמר — **Ulla said:** יום שביטל הושע בן אלה פרוסדיות — **The fifteenth of Av is the day that Hoshea ben Elah** ^[22] **removed the sentries על הדרךים** — **that Yaravam ben Nevat** ^[23] **had stationed on the roads leading to Jerusalem שלא יעלו ישראל לרגל** — **to prevent Jews from ascending to the Holy Temple on the pilgrimage festivals.** ואמר — **And at that time [Hoshea ben Elah] said:**

בשלושה פרקים פרק רביעי תענית לא.

לאיזה שירצה יעלו. הושע בן אלה רשע היה דכתיב (מלכים ב' י"ז) ויעש הרע צעני ה' רק לא כמלכי ישראל והיינו דקאמר רק שצטל את הפרוסדלות ואמר לאיזה שירצו יעלו: שהיו [כמו] גדר צכרם ולא נסרחו: "יום תבר מוגל" פירוש הרוגי ביתר. צפרק הניזקין (גיטין דף ט"ו.)¹ מלברות. לפי שהן לחין ומאוחו הזמן אין כח צחמה לייבשן וחישינן מפני החולעת לפי שעץ שיש צו חולעת פסול למערכה כדלמרינן (מדות פ"ג מ"ה): יום תבר מוגל. שצרת הגרון שפסק החוטב מלחטוב עניס: מבאי ואייר.

תיקנו ביבנה הטוב והמטיב. פירוש צצרכת המזון ומש"ה תקנו יותר על היין הטוב והמטיב² טפי מבשאר דברים לפי שיהיו [כמו] גדר צכרם ולא נסרחו: "יום תבר מוגל" פירוש שמועין מלכות עניס למערכה פירוש משום שחלש כחה של חמה ומגדלין החולעים צחילנות ועניס מחולעים פסולים למערכה כדלמרינן [צמדות] (פ"ג מ"ה) שהכניס צעלי מומין הם מנקרים העניס ומסירין העניס מחולעים שפסולות למערכה: ד"א מוסיף יאפה. פי' אותו

לאיזה שירצו יעלו³ רב מתנה אמר יום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה ואמר רב מתנה⁴ אותו יום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה *תיקנו ביבנה הטוב והמטיב הטוב שלא הסריחו והמטיב שנתנו לקבורה *בבב, רב יוסף דאמרי

The Gemara advances another explanation:

The fifteenth of Av was the day that the slain Jews of Bethar were afforded burial.² — And Rav Masnah said further on this topic: On the same day the slain Jews of Bethar were afforded burial, [the Sages] in Yavneh instituted the fourth blessing of Grace after Meals, *Who is good and Who confers good*. *Who is good* commemorates that, miraculously, the bodies did not decay. — *And Who confers good* signifies that God ultimately ordained that the bodies be afforded burial.

TOSAFOT:

תוספות ד"ה תיקנו ביבנה הטוב והמטיב:

SUMMARY: Tosafot explains where they enacted to say ha'Tov vеха'Metiv.

Explanation: They enacted [to say ha'Tov vеха'Metiv] in Birkat Hamazon.

פירוש, בברכת המזון,

The reason they enacted Ha'Tov Vеха'Metiv on wine (when one brings a better wine than what he blessed on) more than on others matters is because [the bodies of those killed in Beitar] were like a fence in a vineyard and did not rot [for many years until they were buried].

ומש"ה תקנו יותר על היין הטוב והמטיב טפי מבשאר דברים, לפי שהיו [כמו] גדר בכרם ולא נסרחו.

One must keep in mind, that Birkat Hamazon is one of the only berachot that one is obligated by the Torah to say it:

From the Torah, one is only obligated with Birkat Hamazon if he is satiated by his meal. However, the rabbis instituted that even if one eats only a kazayit (1 ounce/28 grams of bread) he is obligated to say Birkat Hamazon.

החיוב לברך ברכת המזון נלמד מן התורה: "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה אשר נתן לך" (דברים ח, י). על פי תורה, כפי שמשתמע מן הפסוק, יש חובה לברך רק כאשר האדם אכל כדי שביעה. אולם חז"ל הוסיפו חיוב לברך גם כאשר אכל כשיעור כזית.

ברכות כ:

דרבנן • דאתי דרבנן ומפיק דרבנן: דרש רב עזריא זמנין אמר לה משמיה דר' אמי זמנין אמר לה משמיה דר' אסי אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבש"ע כתוב בתורתך • אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד והלא אתה נושא פנים לישראל דכתיב • ישא ה' פניו אליך אמר להם וכי לא ישא פנים לישראל שכתבתי להם בתורה • ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך והם מודקקים [על] עצמם • עד כזית ועד כביצה •: מרתני' בעל

The Gemara has alluded to the idea that under Biblical law, one is obligated to recite *Bircas HaMazon* only if he has eaten a portion that is truly satisfying, whereas Rabbinically, he must recite *Bircas HaMazon* even if he eats merely the volume of an olive or an egg.^[30] The Gemara now comments on this:

זמנין אמר לה משמיה דרבני אמי — Rav Avira expounded the following teaching. **— Sometimes he said it in the name of R' Ami, and sometimes he said it in the name of R' Assi.** ^[31] In any case, this was the teaching: אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא — **The ministering angels said before the Holy One, Blessed is He: רבונו של עולם — Master of the Universe! — It is written about You in Your Torah "אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד", — that You are He *Who does not show favor and Who does not accept a bribe*;**^[32] — **but do You not, in fact, show favor to the Jewish people? דכתיב — For indeed, it is written: "ישא ה' פניו אליך", — May God show you favor!**^[33] — ? —

God replies:

ואמר להם — **And shall I not show favor to Israel? How can I rightly not do so? שכתבתי להם בתורה — For I have written as a law for them in the Torah: "ואכלת ושבעת וברכת אתה אלהיך", — And you shall eat, be satisfied, and bless Hashem, your God,**^[34] which requires them to recite *Bircas HaMazon* only if they have eaten enough to be satisfied. **— Yet they are especially exacting upon themselves about this law, עד כזית — and are careful to recite *Bircas HaMazon* for virtually any meal, even down to the size of an olive — or down to the size of an egg!** Thus, just as they favor Me, so must I favor them.^[35]

Another discrepancy is, that according to the Torah one is only obligated to say the first three berachot. The rabbis added the 4th beracha: הטוב והמטיב.

בתורה לא נקבע נוסח לברכה, אולם חז"ל מספרים במדרש (ברכות מח, ב) שהנוסח שלנו נקבע בארבע שלבים:

First beracha: was established by moshe when he saw the mann falling from the sky.

ברכת הזן: נתקנה על ידי משה רבינו כאשר ירד לבני ישראל מן מן השמים.

Second beracha: was established by Yehoshua when he conquered Israel.

ברכת הארץ: נתקנה על ידי יהושע בן נון לאחר כיבוש ארץ ישראל.

Third beracha: was established by David and Shelomo, discussing Yerushalyim and the building of the Bet Hamikdash.

ברכת בונה ירושלים: נתקנה על ידי דוד המלך ושלמה בנו. את החלק הראשון העוסק בירושלים תקן דוד המלך, ולאחר שבנה שלמה המלך את בית המקדש השלים את הברכה.

The fourth beracha: was established by the sages after the great miracle that happened with the bodies of the slain in Beitar.

ברכת הטוב והמטיב: נתקנה על ידי חכמים לאחר שהרוגי ביתר ניתנו לקבורה. אנשי ביתר נהרגו כתוצאה ממרד בר כוכבא, והרומאים לא נתנו ליהודים להגיע למקום על מנת לקבור את אנשי העיר. לאחר כמה שנים, כאשר ניתן היה ליהודים להגיע לאיזור, התברר שגופות ההרוגים נשארו שלמות ולא הסריחו. על כך תקנו חכמים ברכה מיוחדת.

INTERESTING BIRKAT HAMAZON QUESTIONS:

אור לציון פרק יג הלכה ו

ו. שא"ל. מי שאכל בסעודה לחם עם שאר דברים, ושבע משניהם יחד, האם חייב בברכת המזון מן התורה, ואם אינו זוכר אם בירך צריך לחזור ולברך, או כיון שמהלחם לכדו לא שבע אינו חייב אלא מדרבנן, ואינו חוזר ומברך.

תשובה. אם אכל ושבע מהלחם ומדברים שמלפתים בהם את הפת, כגון בשר או ירקות או גבינה, חייב מן התורה, אבל אם שבע מדברים שאין רגילות ללפת בהם את הפת, כגון אורז וכדומה, אינו חייב אלא מדרבנן, ואינו חוזר ומברך.

Question: If one is full from the meal but not necessarily from the bread, is he obligated with Birkat Hamazon "min HaTorah"?

Answer: If he is full based on foods that are normally eaten with the bread, then he is obligated with Birkat Hamazon "min HaTorah". For example, bread, vegetables, cheese.

However, if he is full from foods not eaten with bread, such as rice etc. then he is not obligated to say Birkat Hamazon "min HaTorah".

DISCUSSION

If one is not sure if he said Birkat Hamazon. Since we established that Birkat Hamazon is from the Torah, he has to say it. As per the famous rule לחומרא ספק מן התורה לחומרא.

מִרְנָן סִימָן קֶפֶד סַעִיף ד:

אכל ואינו יודע אם בירך ברכת המזון אם לאו, צריך לברך מספק מפני שהיא מן התורה.

The question is what about the 4th beracha which is from the rabbis, should one say that beracha in doubt?

מִגֵּן אֲבֵרָהִם:

Magen Abraham says: in order it should not come to be degraded, one should say it.

דהיינו כל ברכת המזון אף ברכת רביעית שאינה אלא מדרבנן כי היכי דלא ליתי לזלוזי בה

Pri Hadash gives a reason that the rabbis enacted this beracha to be said whenever you are saying Birkat Hamazon, it wasn't established as an independent beracha. If in this scenario you had to say the first three, you have to say the 4th as well.

אור לציון פרק יג הלכה ד

ד. שא"ה. מי שאינו זוכר אם בירך ברכת המזון, האם צריך לחזור על כל ברכת המזון.
תשובה. אם אינו זוכר אם בירך ברכת המזון אינו חוזר אלא על שלש ברכות ראשונות, אבל על ברכת הטוב והמטיב אינו חוזר.

Hacham ben zion says **not** to say the 4th beracha in doubt, a onetime of not saying the 4th beracha is not going to cause it to be degraded. The fact that we say amen quietly after the third beracha, so as not to degrade the Beracha is not applicable here, for there it is a constant occurrence..

As well, the notion that it was established as an additional Beracha is not for sure true, and for this reason if one is not sure if he missed Birkat Hamazon he should repeat the 3 berachot but not the 4th beracha. This is also the opinion of the בן איש חי.

Must one drink water in order to be obligated (from the torah) to say Birkat Hamazon?

רמ"א סימן קצז סעיף ד:

יש אומרים שאינו חייב לברך מדאורייתא אם לא שתה והוא תאב לשתות.

The rama learns that since the pasuk says ושבעת to satiate through drinking, if one did not drink he is only obligated to say Birkat Hamazon from the rabbis and not from the Torah. This is only if the person is thirsty.

משנה ברורה:

דסבירא להו דמה דדריש "ואכלת ושבעת" אכילה ושתיה, הכוונה דאם שתה לאחר אכילה אז חייב לברך, ואם לאו אינו חייב אלא מדרבנן.
ואם אינו תאב לשתות, לכולי עלמא חייב מדאורייתא אף בלי שתיה.

אור לציון

Ohr letzion says that would mean that if you are in doubt if you said Birkat Hamazon it would depend if you drank.

If you drank it's from the Torah so you should repeat it.

One should drink during bread meals to upgrade his birkat hamazon.

He does add that if one had soup it is considered drinking.

וכן מי ששבע, אבל היה צמא לשתות ולא שתה, והסתפק אם בירך אינו חוזר לברך, כיון שיש ראשונים שסוברין דלא הוי דאורייתא, וספק ברכות להקל ולא יחזור ולברך.

ומכל מקום נראה דאם שתה מרק, חשיב כמו שתיה, ואף שטבע מים מלוחים להגביר את הצמא, מ"מ עיקר ענין השתיה להרוות צמאוננו שבא מחמת אכילתו וזה שייך אף במרק, ולכן חיב מדאורייתא אם שתה מרק.

ובכל אופן מי שצמא לשתות טוב שישתה כדי שיהא חייב מדאורייתא.

HOW ABOUT A WOMAN?

מרן סימן קפו א:

נשים חייבות בברכת המזון, וספק הוא אם הן חייבות מדאורייתא.

Maran is uncertain if a woman is obligated with Birkat Hamazon from the Torah.

One can ask, why shouldn't they be obligated, since it's a positive commandment which is not time based?

The answer is, that in Birkat Hamazon we say it's for the land of Israel that we inherited a woman did not receive a portion in the land of Israel.

אור לציון פרק יג הלכה ה

אור   פרק יג – הלכות ברכת המזון   לציון   קיא

ה. שאלה. אשה שאינה זוכרת אם בירכה ברכת המזון, האם צריכה לחזור ולברך.
תשובה. אף שאיש שאינו זוכר אם בירך ברכת המזון צריך לחזור ולברך, מכל מקום אשה שמסופקת אם בירכה ברכת המזון לא תחזור לברך.

What about if a woman is not sure if she said Birkat Hamazon, must she repeat?

Even though there might be basis that she has to repeat, many authorities have said that a woman does not repeat Birkat Hamazon if she is in doubt.

אור לציון פרק יג הלכה ז

קיב   אור   פרק יג – הלכות ברכת המזון   לציון

ז. שאלה. האם קטן שלא אכל כדי שביעה יכול להוציא ידי חובת ברכת המזון גדול שגם כן לא אכל כדי שביעה.

תשובה. קטן שלא אכל כדי שביעה מוציא גדול שלא אכל כדי שביעה, אך אם הגדול אכל כדי שביעה אין הקטן יכול להוציא, ומכל מקום אם יש גדול אחר שיכול להוציא את הגדול, עדיף לכתחילה שהגדול יוציאנו ידי חובה אף אם הגדול לא אכל כדי שביעה.

A minor who is saying Birkat Hamazon when he isn't full, can he have in mind an adult who also is not full, i.e. they are both fulfilling Birkat Hamazon מדרבנן?

The basis of the question: since the minor is not full his eating is a double דרבנן (1. Minor, 2. He is not full). The adult is only one דרבנן of not being full. So can a minor have an adult in mind for a Birkat Hamazon in this scenario?

The rabbi concludes, that it is permitted for a minor to have an adult in mind for Birkat Hamazon, as long as the adult is not full, which would then be considered obligated from the torah.

6 EVENTS THAT TOOK PLACE ON TU B'AV

Event 1: Tu B' av signifies the atonement for the sin of the Spies, where ten came bearing such negative reports which reduced the entire nation to panic. As a result of that sin, it was decreed by God that the nation would remain in the desert for 40 years, and that no person 20 or older would be allowed to enter Israel. On each Tisha B'Av of those 40 years, those who had reached the age of 60 that year died – 15,000 each Tisha B'Av. This plague finally ended on Tu B'Av. the plague that had accompanied the Jews in the desert for 40 years ended. That last year, the last 15,000 people got ready to die. God, in His mercy, decided not to have that last group die, considering all the troubles they had gone through. Now, when the ninth of Av approached, all the members of the group got ready to die, but nothing happened. They then decided that they might have been wrong about the date, so they waited another day, and another... Finally on the 15th of Av, when the full moon appeared, they realized definitely that the ninth of Av had come and gone, and that they were still alive. Then it was clear to them that God's decree was over, and that He had finally forgiven the people for the sin of the Spies. This is what was meant by our Sages when they said: "No days were as festive for Israel as the 15th of Av and Yom Kippur," for there is no greater joy than having one's sins forgiven – on Yom Kippur for the sin of the Golden Calf and on Tu B'Av for the sin of the spies. In the Book of Judges, Tu B'Av is referred to as a holiday (Judges 21:19).

In addition to this noteworthy event, five other

events occurred on Tu B'Av:

Events 2 and 3 - Following the case of the daughters of Zelophehad (see Numbers, chapter 36), daughters who inherited from their father when there were no sons were forbidden to marry someone from a different tribe, so that land would not pass from one tribe to another. Generations later, after the story of the "Concubine of Giv'ah" (see Judges, chapters 19-21), the Children of Israel swore not to allow their daughters to marry anyone from the tribe of Benjamin. This posed a threat of annihilation to the tribe of Benjamin. Each of these prohibitions were lifted on Tu B'Av. The people realized that if they kept to their prohibition, one of the 12 tribes might totally disappear. As to the oath that had been sworn, they pointed out that it only affected the generation that had taken the oath, and not subsequent generations. The same was applied to the prohibition of heiresses marrying outside their own tribe: this rule was applied only to the generation that had conquered and divided up the land under Joshua, but not future generations. This was the first expression of the merging of all the tribes, and was a cause for rejoicing. In the Book of Judges it is referred to as "a festival to the Lord." Over the generations, this day was described in Tractate Ta'anit as a day devoted to betrothals, so that new Jewish families would emerge.

Event 4: After Jeroboam split off the kingdom of Israel with its ten tribes from the kingdom of Judea, he posted guards along all the

roads leading to Jerusalem, to prevent his people from going up to the Holy City for the pilgrimage festivals, for he feared that such pilgrimages might undermine his authority. As a "substitute," he set up places of worship which were purely idolatrous, in Dan and Beth-el. Thus the division between the two kingdoms became a fait accompli and lasted for generations. The last king of the kingdom of Israel, Hosea ben Elah, wished to heal the breach, and removed all the guards from the roads leading to Jerusalem, thus allowing his people to make the pilgrimage again. This act took place on Tu B'Av.

Event 5: At the beginning of the Second Temple period, the Land of Israel lay almost totally waste, and the wood needed to burn the sacrifices and for the eternal flame that had to burn on the altar was almost impossible to obtain. Each year a number of brave people volunteered to bring the wood needed from afar – a trip which was dangerous in the extreme. Now, not just every wood could be brought. Wood which was wormy was not permitted. And dampness and cold are ideal conditions for the breeding of worms in wood. As a result, all the wood that would be needed until the following summer had to be collected before the cold set in. The last day that wood was brought in for storage over the winter months was Tu B'Av, and it was a festive occasion each year when the quota needed was filled by that day.

Event 6: Long after the event, the Romans finally permitted the bodies of those who had been killed in the defense of Betar (in the Bar Kochba revolt) to be buried. This was a double miracle, in that, first, the Romans

finally gave permission for the burial, and, second, in spite of the long period of time that had elapsed, the bodies had not decomposed. The permission was granted on Tu B'Av. In gratitude for this double miracle, the fourth and last blessing of the Grace After Meals was added, which thanks God as "He Who is good and does good." "He is good" – in that the bodies had not decomposed, "and does good" – in that permission was given for the burial. To this day, we celebrate Tu B'Av as a minor festival. We do not say Tahanun on that day, nor are eulogies rendered. By the same token, if a couple are getting married on that day (and, as we will see below, it is the custom for the bride and groom to fast on their wedding day), neither fasts. Beginning with Tu B'Av, we start preparing ourselves spiritually for the month of Elul, the prologue to the coming Days of Awe. The days begin to get shorter, the nights get longer. The weather, too, helps us to take spiritual stock: the hectic days of the harvest are over for the farmer, and the pace has slowed down considerably. Even on a physical level, the heat of the summer makes it hard to sit down and think things out, and now that the days and nights are cooler, it is easier to examine one's actions. In earlier times, it was the custom already from Tu B'Av to use as one's greeting "May your inscription and seal be for good" (ketiva vahatima tova), the same blessing that we today use on Rosh Hashana. Those who work out the gematria values of different expressions found that phrase adds up to 928 – and so does the words for "15th of Av."